

Prædiken til Påskedag Mark. 16, 1-8

Kristus er opstanden!

”Lynet blinker, jorden bæver, graven brast og Jesus lever”

Påskemorgens glædelige budskab er ethvert glædeligt budskabs moder! Som en bombe fyldt af håb. En bombe, der falder midt i vores liv, vores hverdag, tanker og gøremål. Den samler os her i Nykøbing Kirke i dag, vi forsamlers os om dens krater. Vi samles i glæde over, at det budskab faldt her lige midt i verden – for os.

Når vi hører om bomber, der falder, er de normalt ladet med had, håbløshed og død. Den slags bomber har den præcis modsatte effekt end den, som falder med påskeevangeliets kraft, for ødelæggelsens bomber samler ikke mennesker, men spreder dem, når de løber i alle retninger - når de løber for livet. Påskens opstandelsesbudskab falder som en bombe, et uventet nedslag i menneskelivet, som vi bedst kender det, spændt ud mellem liv og død – en bombe af et glædeligt budskab, så *under-lygt*, at det også kan afskrække og få os til at tie en tid. Men den samler os igen omkring håbet, kalder os sammen fra alle de hjørner, vi forsvandt ud mod,

da vi blev bange og splittede. Vi splittes så let fra hinanden, og vores sind bliver så let splittede. Men en gnist, en åbning og en udvej viser sig, når påskemorgens ord rammer os: Kristus er opstanden!

Alligevel må vi synge vores forbehold ud, når vi hører påskens evangelium, som vi netop har gjort det med Grundtvig. For er det sandt? ”Påskeblomst! men er det sandt” – ”men er det sandt, har vi noget at betyde?” Er der mere at sige om menneskelivet end, at det er et støvtrådeværk, der er spændt ud mellem liv og død?

Grundtvig forstår at sætte ord på fortvivlelsen og det splittede sinds mange forbehold. Han kender til menneskets dødsangst og fører os ved hånden, slår følge med os, når han stiller med sin konklusion: ”Kan de døde ej opstå, intet har vi at betyde!” Dødens istaphånd mærkes nærmest fysisk, mens vi synger. Men snart skal varmen igen få lov at brede sig. Vi mærker både kulde og varme veksle i den sanselige salme, som sad vi på vågnenatten i den natkolde ortodokse kirke påskelørdag og pludselig mærkede lysets varme, som strømmede os i møde fra stearinlyset i præstens hånd. Det er den tidligste time påskemorgen, og præsten går ind med

sit stearinlys i hånden i den endnu mørke og kolde kirke og råber: Kristus er opstanden! Her er lyset, vi skal varme os ved. ”Påskeblomst! en dråbe stærk, drak jeg af dit gule bæger ... Ja, jeg ved, du siger sandt: Frelseren stod op af døde!”

Disciplene samlede sig om Jesus og det håb, han tændte i dem. Men da han blev arresteret, var det som om, en af verdens magtbomber faldt lige midt i blandt dem, og de flygtede febrilsk i hver sin retning. For alle vinde spredtes de, for de var bange. Men opstandelsesbudskabet forener dem igen, og siden sendes de ud for at sprede håbets budskab til alverden.

Grundtvig var bange og splittet, men opstandelsesbudskabet fik ham til at samle sig og skrive den smukkeste påskesalme, så også vi, der giver den fylde med vores sang, kan samle og sunde os.

For menneskelivet er truet af opløsning, opsplittning - vi falder fra hinanden. Det er ikke en ny erkendelse, vi gør her i verden af i dag med daglige magtdemonstrationer fra øst og vest. Nej, sådan har det altid været. Meget går i stykker for os - yderst og sidst sker det i døden, som umenneskeliggør os; kroppen falder sammen, lemmer falder fra hinanden, vi splittes til atomer, råddenskab og ingenting.

Påskens budskab fortæller som et stearinlys, der bryder mørket en tidlig morgen i en kold kirke, at vi ikke kun går mod opløsning i atomer og ingenting, men at vi barmhjertigt bliver samlet op og samlet sammen for atter at være hele hos Gud. Når påskeliljen pynter fra sin plads i vaserne i kirken her i dag, så kan blomsten ligne stearinlyset, det lys

som tændes i mørket påskemorgen.

DR har netop genudsendt sin udsendelse om vores lands tilblivelse, da danskerne blev til et folk med en kultur og en historie. Udsendelsen inspirerede til et besøg på Moesgaard museum, som har leveret en del af materialet til DR's udsendelse om Danmarks historie.

Ved én af udstillingerne på museet fik vi bl.a. muligheden for at få nogle virtual reality briller på, og straks var vi sendt tilbage i Bronzealderen. Vi sad inde i en gravhøj, som minder om den jættestue vi har i Stenstrup her i Odsherred. Når vi kikkede rundt med brillerne på, kunne vi se alt det, der var inde i gravkammeret. Der lå skeletben og knogler. Og når vi kikkede ned ad os selv, så sad vi der på stenen i hjørnet af graven i levende live sammen med dødens efterladenskaber. Kikkede vi op, kunne vi se de mægtige kampestenen, som var placeret lige oven over hovedet på os. En snigende klaustrofobi kunne mærkes: Var der mon en åbning, en udvej? Kampestenen havde sjæl, fortalte speakeren i høretelefonerne, vi fik udleveret sammen med brillerne, en sjæl, som ikke flagrede omkring, men som var lige så klippefast som stenen selv. Bronzealderfolket ønskede at holde på deres dødes sjæl ved at lade dem indkapsle i gravkammeret. Kampestenen stod vagt.

I Israel, lidt uden for Jerusalem, fortæller evangelisten Markus, gik sørgende kvinder ud til Jesu grav en tidlig søndag morgen. De forventede, at stenen, der var sat for åbningen af graven, beseglede graven klippefast og holdt på deres elskede afdøde. Men de finder graven åben, da de ankommer tidligt

om morgenen. Det var som et mareridt. Der sidder en ung mand i hvide klæder på en sten i hjørnet af graven, og han fortæller kvinderne, at den Jesus, de tog til fange, pinte og korsfæstede, ikke er her – han er opstået fra de døde. Søg ikke efter de levende blandt de døde. Kristus er opstanden!

De løber derfra bange og fyldt af sorg, fordi stenen ikke formåede at holde på den, som døden tog fra dem. Og de siger ikke noget til nogen.

Det var det, angsten gjorde ved dem til en begyndelse, men som tiden gik, turde de tale om det, de så. Og dermed blev den tomme grav til en kirke fyldt af evangelium - til utallige kirker verden over. Et gæstekammer er kirken dog kun, for opstandelsesbudskabet skal ikke forblive herinde bag kirkens sten.

Vi skal ikke holde på det glædelige budskab, fordi vi er bange for at miste det. Opstandelsesbudskabet skal slippes fri, graven brast, den er åben, og vi kan løbe herfra bange eller tvivlende, som kvinderne gjorde det, men vi må aldrig mistet modet til at vende tilbage. Tilbage til det budskab vi hørte, det som barmhjertigt forkynder os, at alt det, der opløses og splittes, det skal samles igen hos Gud. Vi må aldrig miste modet til at tale om det, vi hørte og så. Det budskab må kirken ikke holde for sig selv, det er vi forpligtet på at dele i verden, som bar vi et stearinlys frem, der ødselt deler af sit lys og varme i en kold og natmørk kirke.

”Lynet blinker, jorden bæver, graven brast og Jesus lever”

Rigtig glædelig påske!

Amen

Karin Bundgaard Nielsen

Nykøbing Sj

Salmer:

408, 234, 236, 829, 233, 240

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk